

קמ"ס

ש"ש

ת"ת

(ג'תשס"ו נ"א 16)

10/12/71

חברת ילדים
כפר תלמה
מס' 91

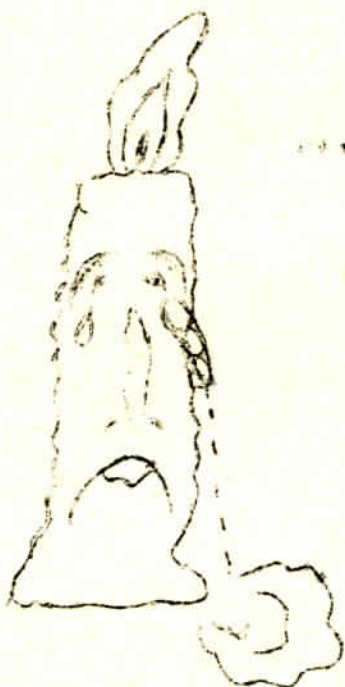
הנר הנוכח

הנר הנוכח
במחנה של דינה בלילה
בובה קטנה של אה שקורה
אל שולחני הנספוח
במחנה חמה, טרחה
גדולה הלהבה השורפת
רצונה להחכה ואולם
אולי זה
הכל ...

בובה זו הנר, בובה
ובל צב בשלל מה?
בשלל המש! אולי ...

הנר ...

יבנה

הרצון לחיות הוא הדחף החזק ביותר, אך אחד הדחפים החזקים של בן-האדם מבחינה ביולוגית. אבל יש דחף נגדי שאף אדם לא יכול להטבירו וזה האינסטינקט של כל בני אנוש ושל כל החיות להגן על רכושם, הדברים האישיים והקרובים להם מבחינה סבטימבטאלית, ובעיקר להגן על צאצאיהם. האינסטינקט הזה הוא חזק ביותר אצל האם בדרך כלל.

האינסטינקט הבסיסי הזה מפותח יותר אצל בני-אדם מאשר יתר החיות שבעיקר מגנים על צאצאיהם שלהם ולא כל-כך אכפת להם על צאצאיהם של חיות אחרות, אפילו מאותו מין אצל חיות בר זה כולט ביותר, כאשר אם המשפחה מוכנה להקריב את חייה בכדי להציל את צעירי המשפחה ממוות.

יש סיפורים רבים על אנשים שחיים במסגרת טרורה וקרובה, כמו בקיבוץ, שאחד מהם רואה סכנה מתקרבת על חייהם של הרבה מן החברה ואין לו זמן אפילו לחשוב או לבקש עזרה ולכן הוא מקריב את חייו, עם זה על ידי קפיצה על רימון או דבר דומה, בכדי להציל את כל יתר האנשים שהיו בסכנה. זהו אינסטינקט שיש לכל אדם ומבלי לחשוב או לשאול, הוא עושה את הדבר שנראה לו הכי נכון לעשות. אדם לא צריך ליהיות גיבור גדול בכדי להקריב את חייו במקרים כאלו, זה הדבר שנראה לו נכון לעשות באותו רגע וזה לא לוקה הרבה זמן ומחשבה להגיע למסקנה כזאת.

יש סיפור אנגלי שהוא דוגמא לאינסטינקט הזה: פועל יושב ליד הנהר טמס, עסוק באכילת סנדביץ'ים ומסתכל פנימה, לתוך המים, וממלמל לעצמו "my mate". אדם אחר בעובר לידו ושומע את דבריו, ישר חולץ את בעליו וקופץ לתוך המים בחיפוש אחרי רעיניו של האיש היושב על החוף. לאחר זמן מה, כאשר הוא לא מוצא את האדם הטובע, הוא שוחה לחוף ושואל את האיש הממלמל איפה בדיוק נפל חברו. מסביר לו השני שבכלל לא היה רעיניו שבפל לתוך המים, אלה הבשר מתוך הסנדביץ' שלו. (my mate!)

המח של בני אדם מפותח יותר ולכן ההגנה הזאת כוללת גם בני-אדם אחרים שלא קשורים אחד לשני מבחינה משפחתית. אדם הרואה ילד קטן מטייל באמצע כביש ראשי ינסה להציל אותו על ידי דחיפה או מטהו דומה, אפילו אם בפעולה זאת הוא מקריב את חייו.

אם כך, אי-אפשר להטביר, מבחינה הגיונית, את סיפור עקידת יצחק. אברהם מוכן להקריב את חייו בנו רק כדי לא להכחיש את אמונתו.

אם מקבלים את הדעה שזה בגלל אינסטינקט ההגנה של הורה, שבמצא אצל כל אחד מלידה, שהוא לא הרג את יצחק בסוף, והסיפור של המלאך שהחזיק את ידו ברגע האחרון, זה מאין תירוץ לגמור את הסיפור בצורה יפה, עולה השאלה, מה הביע את אברהם בהתחלה לפעול כך? בימינו נראה, בעיני האדם המודרני, שרק אדם משוגע יכול לעשות דבר כזה.

אבל, אם כך, האם גם כל החברה המודרנית, השולחת את הבנים הצעירים להרג במלחמה, היא גם משוגעת?

אולי זה נראה כך במבט ראשון, אבל מצד שני, אם נקח למשל את החברה האמריקאית, היא מוכוונה להגן על תרבותה ולהלחם כי אחרת תשתים עליה התרבות הקומוניסטית. כולט יודעים שחלחימה היא הכרחית, אבל כל אדם בפני עצמו מעדיף שאחרים ילחמו ולא הוא בעצמו. פה פועל הפחד מפני המות כי יש לכל אדם זמן לחשוב על זה, זמן להתחיל לפחד, במשך הלחימה קוראים דברים בלתי-צפויים ואז האינסטינקט של חייל להגן על רעיניו, אפילו על-יד הקרבת חייו, פועל.

(המשך)
בא' 6.

אני ואבתי, נשיר את הזלם
אני ואבתי, כדו טאף אנה אנה
אני ואבתי אף אנה
ושיר הזלם.

אני ואבתי נחמתי הלו בנסקה
אנה החנק ואני - חלש, חלש מאד.
אנה הנצח - אין ספק - כזה הזלם
אני ואבתי בדי שלא יזאוו בולם
אני ואבתי נשיר את הזלם.
נבנה מחנה - בולם טובים כולם שמחים
ימיה לני שמש וזה סוף
טוב לכולם
אני ואבתי - בלי חוסים
בלי חוסים.

224

④ →

אין אדם חי על תענוות ואין אדם
מת מצבות.

עקב ההצלחה בפעם הקודמת החלטנו לבסורת עוד פעם מכתב - הפעם משמרת סרטנים!

לגברת הבאנוה שלום!

בחשבי מי בא לסעוד? כן, זה אני - האדם בעקבות גורלך, את בטח השבת ש"הוא הלוי בשדות", אך אדם רק חי פעמיים וצריך הודד הוא הלב - לכן חזרתי אליך. אך אל תדאגי אליונה היגאן שלי - עזבתי את קבוצת הסוציאליזם (עוד חבורה שכזאת ואבדנו): קיט שם הצדג המוזק ביותר שראיתי בהיז, שלטה אנשים המהונקים את המונג וניע דהמנוסר, הם מארגבים את השוד הגדול ברכבה, שם כל ממיר הוא מלך דם יזרים בט בסוסים - לכן עזבתי איתם דאכי הוצר לאהובתי המנווקת.

אז הגידר שלום לחדיה, והכי כעת אבוי בדרבמור המתוק, בואי בערוך לבו חופשה גדולה (חופשה הקיץ) - דנסכו אחד לשבי סיפפור אהבה, הבה בהיה לגר ואשה, ואת תוכלי לכהוב לין "לימבה של אשה בשואה", הרז שאין זו משימה בלתי אפשרית, בכחך? אגז מבטיח לין שלא בערוך ברושין בוסח אמריקה (או אמליקה!)

הייתי רוצה לחשוב את איך רשבו במסעדה של אכיס או אצל הגבו מבוטרדה לצלילי המוסיקה. לכסוף - אבוי חודג אותו אליוס ב טוקלאס ואבא הזהרי מהרובצ מבוטמון דמ-5 בשיקיוו החנק שלה.

שלך לורנס איש ערב
בשרות הוד מלכותה

לורנס איש ערב

יש לי המון כסף מהצלחתתי בסרטנים, בהדר! מסודף מסודף מסודף העולם.

5

לורנס איש ערב
לורנס איש ערב
לורנס איש ערב

בכרך, נושא הדת מאד באופנה כיום ואפילו די ברוש, אך בכל זאת ברצוני לכתוב על כנס שהיה לנו בנושא זה בדיוק.

יש לציין שרובנו באנו בלי חשק ובלי התעבינות מיוחדת בכל ענין הדת - טוב לנו כפי שאנו חיים - ואכן, רבים עזבו בהתחלה. אבל אישית, אני שמחה שגשארתי. בערב הראשון התקיימה שיחה עם אלי דוריאן - בן באות מרדכי, שנעשה דתי. הוא הצביע על ריקנות הזוהר ותופעות שגילה בקיבוץ בעקבות היותו דתי; כגון חוסר התעבינות מוחלט בשטח היהדות, עיוותים ושגיאות רבות בהגדת פסח של הקיבוץ, ועוד ועוד. הרצאה זו עוררה תגובות רבות והרבה חברה ישנו והתווכחו עד שעה מאוחרת.

למחרת בסעודת האולפנת הנובת שבכפר-פינס, לשם גם באו בני מדרשה (או ישיבה) אזורית. שם היתה הרצאה של הרב לאון שדיבר, לפי זכרוני, על תופעות בעם היהודי, ייחודו, והציון בליכודו. לאחר מכן התחלקנו, גם החברה החילונית והדתיים, לחוגי דיון. אני הלכתי לחוג בנושא "דיגי אישיות ומשפחה" עם חבר-הכנסת הרב גריה, שהסביר הרבה דברים בנושאים הנוגעים של ממזרות, גירושין וגיוור, ובמשך השיחה אף עבר לנושאים כללים יותר. כפי שידוע לי שאר החוגים גם הם היו מעניינים וסוערים, במיוחד החוג בנושא "כפייה דתית".

לאחר הפרידה מהבנים - שבטעו למדרשת אור-עאיון, הלכנו, הנובת, לחדרי בנות האולפנת, שזו אגה, פנימיה לבנות דתיות מכל הארץ (תיכון, כמובן). שם ישבו כל הצהריים והתווכחו אתן. כלומר, הן גיסו לשכנע אותנו בצורת חיהן ובאמונתן - אני התרשמתי שרובן מאד מאושרות ומשוכנעות באמונתן ולא מפריע להן כלל כל אותם סייגים ומצוות שהציבו להן.

בערך בשעה ארבע בקראנו להתפלל עממן תפילת מנחה, והן ערכו קבלת שבת קצרה. לאחר תפילת השבת בבית הכנסת שלהן (+ גיסין גברים כמובן) - התיישבו לסעודת השבת שבמשכה למעלה משעתיים וכללה ברכות ומזמורים ארוכים לפני ואחרי כל מנה, ולאחר הסעודה הנובת הדתיות עזו רקדו הורה - האל יודע מאיפה שאבו את כל המרץ הזה! שוחחנו עוד עם הנובת עד שה"גוי של שבת" שלהן כיבה את האור.

למחרת שוב -- תפילת שחרית ותפילת השבת ולאחר עוד סעודה ארוכה מאד, התיישבו לסימפוזיון קצר עם הרב, מנהל האולפנת. בערב - בדיוק לאחר ההבדלה שהיא מאד מרשימה, יושבים גחושן ומדליקים גר גבוה באויר ואומרים תפילה, - בסעודת הביתה.

אני בדעה שרוב הנובת החילוניות שלנו ששהו באולפנת מאד התרשמו ונהנו, הרבה דברים שהיו סתומים ובלתי מובנים לנו בולכה היהודית - הובנו עתה. ואמנם לא השתכנענו לגמרי מדעותיהן, אבל חל קירוב לבנות גדול בין בערות דתיות ומסורתיות לבין קיבוצניות כנפדות ו"פורקות עול ומסורת", שבזמנים ותנאים אחרים לא היו אפילו מתקרבות אחת לשנייה. רק חבל שהן לא כל-כך התעבינו וניסו להבין את צורת החיים שלנו, אבל בטח גם זה יבוא.

מיה.

* * * * *

(המשך - "הקרבת חיים")

אינסטינקט זה, דבר שקיים אצל כל אדם וכל חיה מלידה, דבר שהוא חוש או יצר טבעי ולא מקבלים מתוך למידה או אימון, הוא דבר שלפי דעתי יותר חזק מאשר האמונה. זה מביע פועלי רק כאשר אדם מאמין באמונה שלמה באלוהים או בכה המביע אותו. האמון והאהבת אידיאל בנותנו וציון להוציא לפועל דברים, מבלי לחשוב על זה פעמיים.

(תלמידת כיתה י"ב)

מבואות

1 - 14.1.66

מבואות אלה הובאו אל הים התיכון והגורמים להם
נתקן קול עם וזה ושרי משלה בלי אים.
(לוי שטא. מוקן - מוקן במוקן במוקן).

15.4.66 3

- "הרבה" אוקראינה - הרבה הרבה "הסקנה" (!!!)
- סוף י"ב (צני) בנדי; "הסקנה" אוקראינה הרבה -
- אילו אלו כמקור שאין הוסקנה אילו זה ...

אוקראינה - שרתי אי אוקראינה!
 סוף - בוקו! זה לא קשה - ציבור כן אוקראינה
 ולמה אוקראינה - אוקראינה כמה אוקראינה - אוקראינה!
 א... (הרבה שמואל אוקראינה!)